Neděle 23.10.2016 - Sbor Církve bratrské v Praze 3
(neděle Díkůvzdání za úrodu)

Lk 12, 13-21 *„Pozvání k vděčnosti“*

Na internetových stránkách jsem si přečetl, jaká byla letošní úroda. Podle těchto informací úroda brambor byla průměrná. Sklizeň obilí sice komplikovaly deště, ale jde o dobrý ročník a kvalitního zrna pro potravinářské účely bude dost. U ovoce jarní mrazy způsobily pokles úrody jablek a hrušek. Jablek je méně o ¼, hrušek dokonce o ½. U meruněk a jahod je to ještě horší. Letošní jarní mrazy poškodily také úrodu vína a je ho asi o 10% méně. V nezasažených oblastech ovšem vinaři očekávají nadprůměrnou kvalitu sklizně. Tolik stručně k letošní úrodě. – Přestože je každý rok situace trochu jiná (například vloni byla úroda brambor nejhorší za posledních 100 let!), máme se dobře a žijeme v blahobytu. *Neděle Díkůvzdání za úrodu,* kterou máme v křesťanském kalendáři, nám připomíná, že jsme závislí nejen na počasí, ale především na Pánu Bohu a Jeho dobrotě. Ať už je úroda a sklizeň lepší nebo horší, učíme se za všechno děkovat našemu nebeskému Otci…

1. Jak to vypadá, když se nám daří

Příběh bohatého člověka, který podnikal v zemědělství, je podobenstvím, které přináší nadčasové poselství. Nastavuje nám zrcadlo a ukazuje, že máme sklon se v podobných situacích chovat stejně. - Když se člověku daří, je to *radost*. Velkostatkáře těší, že má dobrou úrodu. Je to odměna za poctivou práci. Je to satisfakce a povzbuzení. Úspěšný podnikatel teď řeší otázku, jak má tuto situaci správně využít. - Vidíme, že úspěch v podnikání přináší taky *starost*. - Kdo chce prosperovat, musí plánovat. Když se daří, je třeba investovat. Z tohoto pohledu jedná úspěšný sedlák správně. Ovšem v jeho přemýšlení o úspěchu a budoucnosti něco důležitého chybí. Není tam místo pro Pána Boha, chybí tam pokora a vděčnost. Ježíš ho nazývá *bláznem* proto, že celou naději vložil do svého majetku, svým bohatstvím se cítí zajištěn pro celou budoucnost. Takový způsob uvažování je před Bohem *bláznovstvím*. Od nepaměti si člověk a celé národy bláhově myslí, že dobře uložený majetek je zárukou dobré, šťastné budoucnosti, klidného stáří. Ovšem evangelium přichází s něčím jiným: „Tvá budoucnost není v tom, kolik máš ve stodole, na kontě; tvá budoucnost záleží na tom, jestli přijmeš Ježíše Krista, jestli přijmeš jeho pozvání k pokání a k novému životu.“ - Pán Ježíš svým vyprávěním ukazuje na to, kde se stala a kde se stále opakuje chyba. Ve svých životních plánech a úvahách zapomínáme na Pána Boha. Potřebujeme slyšet, že naše bohatství není v tom, co v životě nahromadíme a našetříme, nýbrž v tom, co přijmeme od Boha v daru milosti, odpuštění a požehnání.

2. Chce to změnu srdce a myšlení

Ježíš nám ve svém vyučování přibližuje člověka takového, jaký je. Sedlák ve své pýše a sobectví vede monolog: *„Co budu dělat? Tohle udělám... a řeknu si: Teď máš velké zásoby, klidně si žij, jez a pij, buď vesele mysli.“* Na obzoru jeho úvah se neobjeví nikdo druhý, ani Bůh, ani bližní. V biblickém příběhu je dobře vidět, jak sobectví deformuje člověka. Náš hrdina se radí sám se sebou, myslí jen na sebe, úplně se mu ztrácí duchovní rozměr a vůbec nepomyslí na lidi kolem. Sobectví, soustředění na sebe, na majetek vedou člověka do izolace, odcizují ho druhým. Je to *obrovská škoda*, když někomu v takovém zahledění do sebe uniká význam mezilidských vztahů a potřeba duchovního zakotvení života. Jaká *je to prázdnota a ubohost*, když někdo žije pouze a jedině pro sebe a pro své peníze. Dnešní *Neděle díkůvzdání za úrodu* nám má připomenout to, co naprosto chybí v sedlákově monologu: vděčnost Pánu Bohu za Jeho lásku, za Jeho dary! Tam, kde chybí vděčnost, tam

schází také opravdová radost. Příkladem takového správného postoje, který je pro nás povzbuzením a inspirací, je **Ž 103**. Tento text začíná slovy: *„**Dobrořeč, duše má, Hospodinu** a celé nitro mé jménu svatému Jeho. **Dobrořeč, duše má,** Hospodinu a nezapomínej na žádné Jeho dobrodiní.“* Abychom se dostali od postoje našeho sedláka k vyznání autora Ž 103, potřebujeme prožít *změnu*. Obměkčit tvrdé lidské srdce, probudit je k vděčnosti, dokáže pouze Pán Bůh sám. Svou láskou a odpuštěním.

3. Když se nás Pán Bůh dotkne

Bohatý sedlák přesvědčil sám sebe, že vše, co se mu urodilo, bude potřebovat. Kdykoliv se budeme radit sami se sebou, dojdeme ke stejnému závěru: vše, co máme, je naše a musí naše zůstat. Kdo se s nikým neradí, nemusí se ani s nikým dělit. Už jsem si řekli, že nás Pán Bůh potřebuje *změnit*. Nejdříve nás vede k víře v Ježíše Krista a chce, abychom Ho přijali za Pána svého života a všechny věci podřídili Jemu, také vztah k majetku. Ve víře poznáváme, že všechno, co máme, jsou Boží dary. Tím nás Bůh vede k vděčnosti. Ale k opravdovému osvobození od sobectví se dostaneme teprve tehdy, když jsme ochotni se o to, co máme, rozdělit s druhými. To je radikální změna, která bez víry v Krista možná není.

Pán Ježíš mluvil se svými učedníky častěji o nebezpečí lásky k majetku a o tom, že to končí sobectvím. Svým životem byl pro ně příkladem něčeho úplně jiného. Miloval lidi, žil pro druhé a pomáhal jim v jejich potřebách a nemocech. Rozdal svůj život a šel až na smrt. A to proto, aby životem lásky a obětí svého života získal pro všechny dar největší a nejvzácnější: dar spásy. Přijetím tohoto daru, přijetím Ježíše se stáváme *„bohatými v Bohu“* a začínáme rozumět, co znamená s vděčností přijímat i ochotně dávat. Co nás napadá, když se díváme na výzdobu v tomto sále, otevíráme doma plnou ledničku nebo dostaneme výplatu? Uvažujeme jako sedlák z podobenství anebo děkujeme Bohu za Jeho dobrotu? Děkujeme a jsme ochotni se rozdělit s potřebnými? To je směr Ježíšových myšlenek. Děkujme za to, že se máme dobře, dovolme Bohu, aby měnil naše srdce, a ptejme se na Jeho vůli. Mějme odvahu opustit zónu bezpečí a komfortu jako Ježíš a žít ve svobodě a v lásce pro druhé. *AMEN.*

Bronislav Kaleta